Це в Ялті було.
Раннє таке тепло.
Випустили бджіл на Теплого Олекси.
Аж раптом вдарили сніги.
Гроза гуляла, кипариси била.
І блискавка серед снігів, і грім
На цвіт мигдалю і на перші бджоли.
Коли одхекалась гроза,
Сніги лежали, тихо танули.
Дороги чорні протряхали першими,
Нагріті сонцем вабили бджолу.
І, знаджені асфальтовим теплом,
Летіли бджоли і сідали вмерти.
Машини їх душили мимохіть —
Хіба машина та бджолу убачить!
Аж раптом дві бабусі між машин
Все по узбіччю туляться.
Одна горбата,
Кривенька друга,
Перша подруга
І друга подруга.
Несуть пляшки здавати
У гастроном побіля порту.
Пляшки в авоськах дзеленькочуть
І музикою все сказати хочуть:
На бджіл не наступайте, люди!
Бджоли, не наступайте на людей!
Курортники співають біля моря,
І двом бабусям весело удвох:
— Як нині сонячно і гарно! —
Одна горбата,
Кривенька друга,
Перша подруга
І друга подруга.
— Ось пляшки здамо, кагору купимо,

А в тебе, Танько, ще півхека є,
А в мене півхлібини, та закропимось,
Ось на бджолу не наступи.
Живенька ще, а ті подушені,
Як гарно нині, сонце коло нас...—
Старенькі, кривенькі, горбатенькі
Дріботять поміж бджолами.
Бджола на них теж
Не наступить ніколи.
А машини нічого не бачать,
І їм не пробачать бджоли.
Одна горбата,
Кривенька друга,
Перша подруга
І друга подруга.
Сміялись, реготали, були щасливі...
А я, молодий, не горбатий і не кривий,
Бджолу обминав, задушену і живу.
Ридав, як проклятий, висміював щастя,
Бо я був одночасно
Машинами,
Бджолами
І тими двома каліками,
Такими щасливими...